

USNESENÍ

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Lenky Bursíkové, soudce Richarda Galise a soudkyně Martiny Kotouček Mikoláškové ve věci

žalobkyně: **Fürst von Liechtenstein Stiftung**, reg. č. FL-0001.030.270-0
sídlem Bergstrasse 5, Vaduz, Lichtenštejnské knížectví
zastoupená advokátem JUDr. Ondřejem Trubačem, Ph.D., LL.M.
sídlem Klimentská 1216/46, Praha 1

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 7. 2. 2022, č. j. 4796/22/5100-00460-711180, č. j. 4798/22/5100-00460-711180, č. j. 4799/22/5100-00460-711180, č. j. 4800/22/5100-00460-711180, č. j. 4801/22/5100-00460-711180, č. j. 4802/22/5100-00460-711180, a č. j. 4803/22/5100-00460-711180,

takto:

- I. **Žaloba se odmítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Žalobkyni se vrací zaplacený soudní poplatek ve výši 21 000 Kč, který bude žalobkyni vyplacen do třiceti dnů od právní moci tohoto usnesení.**

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobkyně je nadací, která vlastní a spravuje majetek lichtenštejnského knížecího rodu.
2. Obvodní soud pro Prahu 10 usnesením ze dne 29. 11. 2013, č. j. 27 D 2010/2012 – 118, potvrdil žalobkyni nabytí dědictví po F. J. L. (zemřelém dne X). Dědictví zahrnovalo nemovitosti v katastrálních územích K., K., M., Ž., N., S., T. a V. (dále jen „nemovitosti“).
3. Dne 11. 5. 2015 žalobkyně podala u Finančního úřadu pro Středočeský kraj (dále jen „finanční úřad“), daňové přiznání k dani z nemovitých věcí za zdaňovací období roku 2014, které se týkalo nemovitostí.
4. Na základě tohoto daňového přiznání vydal finanční úřad dne 22. 5. 2015 platební výměr na daň z nemovitých věcí za rok 2014 ve výši 123 350 Kč. Dalšími platebními výměry ze dne 30. 7. 2015 (zdaňovací období roku 2015), ze dne 19. 4. 2016 (zdaňovací období roku 2016), ze dne 24. 4. 2017 (zdaňovací období roku 2017), ze dne 18. 4. 2018 (zdaňovací období roku 2018), ze dne 9. 5. 2019 (zdaňovací období roku 2019) a ze dne 7. 5. 2020 (zdaňovací období roku 2020) jí byla postupně vyměřována daň z nemovitostí za navazující roky 2015, 2016, 2017, 2018, 2019 a 2020 (vždy ve výši 123 673 Kč).
5. V mezidobí bylo v civilním řízení pravomocně (ke dni 13. 7. 2016) rozhodnuto, že vlastníkem nemovitostí je Česká republika. Podané dovolání i ústavní stížnost žalobkyně

byly odmítnuty (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 4. 2017, sp. zn. 22 Cdo 4705/2016, a Ústavního soudu ze dne 20. 2. 2020, sp. zn. III. ÚS 2130/17).

6. Dne 19. 8. 2020 podalo Lichtenštejnské knížectví mezistátní stížnost proti České republice k Evropskému soudu pro lidská práva (dále „ESLP“), která se mj. týká otázky konfiskace nemovitostí. ESLP o této stížnosti, vedené pod č. 35738/20, dosud nerozhodl.
7. Dne 9. 2. 2021 se vládní zmocněnec pro zastupování České republiky před ESLP (dále „vládní zmocněnec“) obrátil na finanční úřad v souvislosti s výše zmíněnou stížností s dotazem, zda s žalobkyní finanční úřad zacházel jako s vlastníci nemovitostí. Uvedl, že zvláštní význam má informace, zda byla žalobkyni zaplacená daň z nemovitých věcí vrácena, poté co vyšlo najevo, že probíhá řízení o určení vlastnického práva, či později v návaznosti na zápis vlastnického práva České republiky do katastru nemovitostí. Na to finanční úřad sdělil vládnímu zmocněnci, že žalobkyně podala přiznání k dani z nemovitých věcí a finanční úřad s ní jednal jako s poplatníkem daně. Dne 26. 3. 2021 zaměstnanec kanceláře vládního zmocněnce doplnil, že by rádi v řízení před ESLP argumentovali, že žalobkyně mohla či stále může požádat o vrácení zaplacené daně z nemovitých věcí, protože k její úhradě došlo bez právního důvodu, a zeptal se, zda žádosti o vrácení přeplatku něco brání (např. prekluze).
8. Dne 26. 7. 2021 finanční úřad vydal rozhodnutí č. j. 3625440/21/2100-11460-200796, č. j. 3712099/21/2100-11460-200796, č. j. 3712299/21/2100-11460-200796, č. j. 3712453/21/2100-11460-200796, č. j. 3712599/21/2100-11460-200796, č. j. 3712852/21/2100-11460-200796, a č. j. 3712933/21/2100-11460-200796 (dále jen „prvostupňová rozhodnutí“), jimiž podle § 117 odst. 1 písm. d) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, nařídil obnovu řízení ve věci shora uvedených sedmi platebních výměrů na daň z nemovitých věcí za roky 2014 až 2020.
9. Proti prvostupňovým rozhodnutím podala žalobkyně odvolání, která žalovaný v záhlaví označenými rozhodnutími zamítl a potvrdil prvostupňová rozhodnutí.
10. Žalobkyně se žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), domáhala zrušení napadených rozhodnutí. V žalobě vymezila dva žalobní body. Prvním namítala, že obnova řízení za zdaňovací období let 2014 až 2018 byla nařízena až po uplynutí lhůty pro stanovení daně v rozporu s § 119 odst. 4 daňového řádu. Ve druhém tvrdila, že žalovaný zneužil právo nařídít obnovu řízení, neboť nesledoval správné stanovení daně, nýbrž způsobení újmy žalobkyni prostřednictvím posílení procesního postavení státu v řízení před ESLP o shora uvedené mezistátní stížnosti. Obnova řízení totiž dává státu možnost tvrdit, že zhojil skutečnost, že dříve s žalobkyní zacházel jako s vlastníci nemovitostí. Správce daně podle žalobkyně každý rok inkasoval daň, kterou žalobkyně nadále vůči státu hradila.
11. Žalovaný navrhl, aby byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta, k čemuž v podrobnostech odkázal na odůvodnění napadených rozhodnutí. Nesouhlasil, že uplynula lhůta pro stanovení daně, neboť podle § 148 odst. 4 písm. b) daňového řádu neběžela po dobu soudního řízení ve věci určení vlastnictví nemovitostí (včetně řízení před Ústavním soudem). Finanční úřad také nezneužil právo, nýbrž z moci úřední obnovil řízení pro splnění podmínky podle § 117 odst. 1 písm. d) daňového řádu. Žalobkyně kromě spekulací neuvedla, v čem by měl spočívat právní normou nedovolený, nepředvídaný či nežádoucí výsledek, který je definičním znakem zneužití práva.

Splnění procesních podmínek

12. Soud se nejprve zabýval přípustností žaloby.
13. Podle § 65 odst. 1 s. ř. s. kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen „rozhodnutí“), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.
14. Podle § 68 písm. e) s. ř. s. žaloba je nepřípustná také tehdy, domáhá-li se žalobce přezkoumání rozhodnutí, které je z přezkoumání podle tohoto nebo zvláštního zákona vyloučeno.
15. Podle § 70 písm. a) s. ř. s. ze soudního přezkoumání jsou vyloučeny úkony správního orgánu, které nejsou rozhodnutími.
16. V projednávané věci je podstatné, že prvostupňovými rozhodnutími finanční úřad z moci úřední nařídil obnovu řízení podle § 117 odst. 1 písm. d) a § 119 odst. 1 daňového řádu.
17. Přípustností žaloby proti rozhodnutí, jímž byla správním orgánem z moci úřední nařízena obnova řízení, se zabýval rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 26. 6. 2007, č. j. 5 As 13/2006 – 46 (č. 1427/2008 Sb. NSS). NSS řešil otázku, zda takové rozhodnutí je rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., tedy zda tu jsou nějaká práva, do nichž zasahuje či zasáhnout může. Dospěl k závěru, že je-li povolena nebo nařízena obnova řízení ohledně opravňujícího rozhodnutí (např. souhlas, schválení, povolení, koncese), dochází tu k zásahu do práva oprávněného subjektu, spočívajícímu v tom, že oprávněný od právní moci povolení nebo nařízení obnovy nemůže takové právo vykonávat, jeho činnost se stává protiprávní. V takových případech bude podmínka „zásahu do práva“ ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. splněna a žalobní legitimace bude dána.
18. Tyto závěry se ale podle NSS neuplatní tam, kde povolení či nařízení obnovy nemá odkladný účinek, jinak řečeno tam, kde vykonatelnost rozhodnutí vůbec (pojmově) nepřichází v úvahu. Půjde tu o případy, kdy se rozhodnutí vůbec nevykonává (ani exekučně, ani vlastní činností účastníka řízení). Sem patří typově především rozhodnutí, jímž se někomu odnímá dříve udělené oprávnění, a také tzv. „negativní“ rozhodnutí: odmítá se zapsat určitá skutečnost do veřejného registru, žák se nepřijímá na školu atd.; právní účinky takových rozhodnutí nastaly právní mocí rozhodnutí vydaného ve věci samé, žádný další úkon k nástupu právních účinků není třeba, a nařízením či povolením obnovy se na tomto právním stavu nic nezměnilo. Tato rozhodnutí jsou tedy v jistém smyslu „vykonána“ *eo ipso* tím, že rozhodnutí nabylo moci práva, stalo se právem. Ani případným povolením či nařízením obnovy řízení v takových případech tu odložit není co, odklad vykonatelnosti je tu pojmově vyloučen a zkrácení na právech ve smyslu shora uvedeném tu nenastane.
19. Rozšířený senát uzavřel, že k procesní legitimaci se vždy vyžaduje, aby akt, který byl napaden žalobou, byl „rozhodnutím“ ve smyslu definice § 65 odst. 1 s. ř. s. Takovými rozhodnutími jsou i některá rozhodnutí, jimiž je nařízena či povolena obnova řízení, nejde ale o každé takové rozhodnutí.
20. Výše citované závěry rozvinul NSS v rozsudku ze dne 17. 2. 2009, č. j. 8 Afs 2/2009 – 102 (č. 2223/2011 Sb. NSS). V něm se zabýval přípustností žaloby proti rozhodnutí, jímž byla nařízena obnova řízení ve věci správního trestání, které bylo ukončeno rozhodnutím o uložení sankce. Ta již byla vykonána. NSS uvedl, že ve shora citovaném usnesení rozšířený

senát vymezil dvě kategorie rozhodnutí, která byla v původním řízení vydána: opravňující a negativní. Rozhodnutí o uložení sankce není opravňujícím rozhodnutím ani negativním rozhodnutím. Logika vymezení kategorií rozšířeným senátem je ovšem zjevná. Míří na připuštění soudního přezkumu rozhodnutí o obnovení řízení „*tam, kde již samotná skutečnost obnovy řízení (resp. rozhodnutí o jejím povolení či nařízení) zamezí oprávněné osobě ve výkonu určitého hmotného práva, nebo jí nově stanoví povinnost hmotně právního charakteru.*“ K takové situaci ve věci projednávané NSS zjevně nedošlo. Původní řízení o správním deliktu vyústilo v uložení sankce a původní rozhodnutí již navíc bylo vykonáno. Nařízení obnovy řízení se tak hmotněprávního postavení stěžovatele bezprostředně nedotklo. Výkon jeho hmotných práv neomezovalo, ani mu neukládalo dříve neexistující povinnosti vyplývající z hmotného práva. NSS proto uzavřel, že rozhodnutí o nařízení obnovy řízení o správním deliktu se samo o sobě hmotněprávního postavení stěžovatele nedotklo.

21. V další judikatuře NSS navázal na shora citovaný rozsudek. V rozsudku ze dne 26. 2. 2010, č. j. 5 As 12/2009 – 153 (č. 2052/2010 Sb. NSS) opět potvrdil, že výčet rozhodnutí uvedený v usnesení rozšířeného senátu není vyčerpávající a zopakoval, že cílem rozšířeného senátu při vymezení těchto kategorií bylo připustit soudní přezkum „*takových rozhodnutí o obnově řízení, u nichž již samotná skutečnost nařízení či povolení obnovy řízení zamezí oprávněné osobě ve výkonu určitého hmotného práva nebo jí stanoví novou hmotněprávní povinnost.*“ Podobně NSS v rozsudku ze dne 13. 10. 2020, č. j. 5 As 221/2018 – 52, konstatoval (viz bod 23), že rozšířený senát v daném usnesení nespojil zásah do práv oprávněného subjektu pouze s případy, kdy je dán odkladný účinek rozhodnutí ze zákona a jedná se o rozhodnutí, u něhož pojmově lze hovořit o odkladném účinku. Tím vymezil pouze jeden z případů, kdy může být zasazeno do práv oprávněného subjektu. „*Obecně je ale nutné zkoumat v každém jednotlivém případě, zda bylo rozhodnutím o nařízení obnovy řízení zasazeno do práv určitého subjektu a přichází tak v úvahu možnost podání žaloby podle § 65 s. ř. s.*“
22. Ze shora citované judikatury tak vyplývá, že z hlediska přípustnosti žaloby proti rozhodnutí o nařízení obnovy řízení nejde až tak o to, zda rozhodnutí správního orgánu o nařízení obnovy řízení má, nebo nemá odkladný účinek vůči původnímu rozhodnutí, ale především o to, zda *samotná skutečnost nařízení či povolení obnovy řízení zamezí oprávněné osobě ve výkonu určitého hmotného práva nebo jí stanoví novou hmotněprávní povinnost.* To je třeba zkoumat v každém jednotlivém případě. Odkladný účinek má význam především tam, kde má původní rozhodnutí „*opravňující*“ charakter – neboť v těchto případech pozastavuje žalobcovu možnost dané oprávnění vykonávat, čímž zasahuje do jeho práv.
23. Judikatura NSS se sice týkala rozhodnutí o nařízení obnovy řízení v poměrech zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), resp. zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, avšak v tomto ohledu nejsou mezi úpravou obnovy řízení podle správního řádu a daňového řádu žádné relevantní rozdíly. Ostatně v rozsudku ze dne 26. 11. 2015, č. j. 10 Afs 25/2015 – 75, NSS vztáhl usnesení rozšířeného senátu i na rozhodnutí o nařízení obnovy řízení podle daňového řádu (byť toto usnesení nepřesně interpretoval, k tomu viz dále bod 27).
24. Ve věci nelze obdobně aplikovat judikaturu NSS týkající se přezkoumatelnosti rozhodnutí o nařízení přezkumného řízení podle § 121 daňového řádu. Ta totiž stojí zejména na premise, že „*nařídí-li instančně vyšší správce daně přezkoumání daňového rozhodnutí, znamená to, že dospěl k závěru, že toto rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy (nebo se zakládá na podstatných vadách řízení) a zároveň, že okolnosti nasvědčují tomu, že došlo ke stanovení daně v nesprávné výši. Tímto právním názorem je přitom správce daně, který rozhodl v posledním*

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. A.

stupni, a který rozhoduje ve druhé fázi přezkumného řízení [...] vázán; má tedy závazně vyřešenu především otázku protiprávnosti napadeného rozhodnutí a nemůže sám dospět k závěru opačnému. Stejně tak ani daňový subjekt se nemůže v této druhé fázi přezkumného řízení proti tomuto závěru nijak bránit.“ (srov. rozsudek ze dne 19. 10. 2006, č. j. 1 Afs 21/2006 – 52, který se sice vztahuje k zákonu č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, avšak vázanost ve druhé fázi přezkumného řízení platí i podle daňového řádu, viz § 123 odst. 3 daňového řádu; viz též bod 40 rozsudku NSS ze dne 14. 1. 2021, č. j. 9 Afs 118/2020 – 37). Tato premisa u obnovy řízení neplatí. Správce daně sice v odůvodnění rozhodnutí o nařízení obnovy vymezí důvody, na základě kterých se obnova řízení povoluje nebo nařizuje (§ 119 odst. 3 daňového řádu), avšak v obnoveném řízení jimi není správce daně příslušný k rozhodnutí (tj. zásadně ten, který rozhodoval v prvním stupni, § 120 odst. 1 daňového řádu) vázán.

25. V souzené věci finanční úřad prvostupňovými rozhodnutími nařídil podle § 119 odst. 1 daňového řádu obnovu řízení ve věci sedmi platebních výměrů na daň z nemovitých věcí za roky 2014 až 2020. Platebními výměry byla žalobkyni pokaždé vyměřena daň z nemovitých věcí za příslušné zdaňovací období. Jak tvrdí sama žalobkyně, tuto daň vždy zaplatila (na tom ostatně stojí celý druhý žalobní bod). Platební výměry tak v době nařízení obnovy řízení již byly vykonány. Za této situace nařízení obnovy řízení nezamezí žalobkyni ve výkonu žádného hmotného práva ani jí nestanoví povinnost hmotněprávního charakteru. Podobně jako ve věci řešené NSS pod sp. zn. 8 Afs 2/2009 (kde došlo k uložení správní sankce, která již byla vykonána) se nařízení obnovy řízení samo o sobě nemůže nijak dotknout žalobkyniny právní sféry.
26. Na výše uvedeném nic nemění odkladný účinek, který mají prvostupňová rozhodnutí o nařízení obnovy řízení (§ 120 odst. 3 daňového řádu). Platební výměry totiž žalobkyni uložily povinnost (a nikoliv oprávnění, jehož výkon by byl v neprospěch žalobkyně pozastaven, jak předpokládá usnesení rozšířeného senátu), která již navíc byla zaplacením daně vykonána. Ostatně i z komentářové literatury k § 120 odst. 3 daňového řádu plyne, že je otázkou, „*nakolik se význam tohoto ustanovení uplatní v praxi, neboť často je již platba daně (jejíž výše je později zpochybněna a je vyvoláno obnovené řízení) daňovým subjektem uhrazena, ne-li již dokonce správcem daně vymožena. Vliv má takové ustanovení však např. na splatnost daně a od toho se odvíjející výše úroků pro případy, kdy by daň, popř. její část uhrazena nebyla.*“ (Srov. Kaniová, L. Komentář k § 120 daňového řádu. In: Baxa, J. a kol. *Daňový řád. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2011). Jinými slovy v případě, že již daň byla zaplacená, nemá odkladný účinek rozhodnutí o nařízení obnovy řízení prakticky žádný význam.
27. Soudu je znám rozsudek sp. zn. 10 Afs 25/2015, v němž NSS uvedl (viz bod 16), že „*[r]ozhodnutí o nařízení obnovy, které jak podle někdejší právní úpravy zákona o správě daní a poplatků, tak podle nyní účinného daňového řádu má odkladný účinek vůči původnímu rozhodnutí, však lze napadnout správní žalobou podle uvedeného ustanovení, jak vyslovil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu již v roce 2007.*“ Tento závěr ovšem z usnesení rozšířeného senátu a navazující judikatury (reprezentované především rozsudky sp. zn. 8 Afs 2/2009 a sp. zn. 5 As 12/2009) nelze dovodit. Desátý senát vyšel z toho, že má-li rozhodnutí o nařízení obnovy řízení odkladný účinek, lze se samostatně domáhat jeho přezkumu. Jak ovšem bylo výše uvedeno v bodech 22 a 26, z usnesení rozšířeného senátu a navazující judikatury plyne, že odkladný účinek má význam jen v případě, že pozastavuje výkon oprávnění uděleného původním rozhodnutím. U rozhodnutí, jímž byla uložena povinnost, která byla navíc vykonána, je bezpředmětný. Závěry rozsudku sp. zn. 10 Afs 25/2015 tedy neodpovídají usnesení rozšířeného senátu, a proto soud v projednávané

věci tento rozsudek nenásledoval. Sám desátý senát ostatně v dalším rozsudku ze dne 8. 3. 2018, č. j. 10 As 293/2016 – 51 (viz bod 8), konstatoval, že nařízení obnovy řízení nebude mít žádný dopad do práv účastníků tam, kde bylo původní rozhodnutí již vykonáno (s odkazem na výše citovanou judikaturu).

28. Lze dodat, že i Krajský soud v Plzni na základě shora citované judikatury NSS dovedl, že žalobu proti rozhodnutí správce daně podle § 119 odst. 1 daňového řádu, jímž správce daně nařídil obnovu nalézacího vyměřovacího řízení ukončeného vydáním platebního výměru, je třeba odmítnout, neboť takovým rozhodnutím nemohla být negativně zasažena právní sféra daňového subjektu (viz usnesení ze dne 17. 2. 2021, č. j. 57 Af 22/2020 – 59). Stejně tak odmítl následovat rozsudek NSS sp. zn. 10 Afs 25/2015 a shledal nepřiléhavou judikaturu týkající se přezkoumatelnosti rozhodnutí o nařízení přezkumného řízení. Krajský soud toliko při vymezení důvodu odmítnutí žaloby nepřesně odkázal na § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (nedostatek podmínek řízení) namísto správného § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (nepřípustnost žaloby) ve spojení s § 68 písm. e) a § 70 písm. a) s. ř. s. Z citované judikatury NSS je totiž zřejmé, že rozhodnutí o nařízení obnovy řízení, které nemůže zasáhnout do práv žalobce, není vůbec rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Takový akt je proto podle § 70 písm. a) s. ř. s. vyloučen ze soudního přezkumu a žaloba proti němu je podle § 68 písm. e) s. ř. s. nepřípustná. V ostatním se ovšem soud ztotožňuje s Krajským soudem v Plzni.
29. Pro úplnost soud konstatuje, že ani žalobkynina argumentace spočívající v tom, že finanční úřad zneužil právo nařídít obnovu řízení a ve skutečnosti sleduje posílení procesního postavení státu, nesvědčí nic o zásahu do jejích práv. Soud odhlíží od toho, že účastníkem řízení před ESLP není žalobkyně, ale Lichtenštejnské knížetství jako stát, a není tedy vůbec zřejmé, jak se případné „posílení procesního postavení“ České republiky v tomto řízení může negativně promítnout do práv žalobkyně jako odlišného právního subjektu (a žalobkyně to na žádném místě žaloby ani neosvětluje). Stejně tak z žaloby není jasné, v čem má být otázka placení daně z nemovitostí (tj. skutečnost, že stát s žalobkyní v této otázce jednal jako s vlastníkem) podstatná pro výsledek řízení před ESLP – tedy jak vlastně může žalobkyni napadené rozhodnutí „poškodit“ v řízení před ESLP. Soudu přitom nepřisluší si tyto skutečnosti za žalobkyni domýšlet (viz bod 32 rozsudku rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 – 78, č. 2162/2011 Sb. NSS).
30. Jak přitom soud již uvedl v bodech 12 až 14 usnesení ze dne 11. 5. 2022 (jímž zamítl žalobkynin návrh na přiznání odkladného účinku žalobě), úvahy žalobkyně jsou předčasné a spekulativní. V době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) nebylo vůbec zřejmé, zda Česká republika v řízení před ESLP danou argumentaci vůbec vznese. Již vůbec pak nelze s jistotou určit, zda by mohla hrát podstatnou roli v úvahách ESLP a mohla jakkoliv negativně ovlivnit procesní postavení Lichtenštejnska (či dokonce práva žalobkyně). Kromě toho nelze pominout, že napadené ani prvostupňové rozhodnutí – ale ani jakékoliv rozhodnutí vydané v obnoveném řízení – již nemohou nic změnit na tom, že žalobkyně platila v letech 2014 až 2020 za nemovitosti daň z nemovitých věcí. Jinými slovy tato rozhodnutí nebrání žalobkyni v řízení před ESLP argumentovat tím, že daň platila. Je úlohou ESLP (a nikoliv soudu), aby zhodnotil případné argumenty týkající se významu placení daně a úkonů směřujících k jejímu vrácení ze strany České republiky.
31. Především je ale podstatné, že obnovení daňového řízení nemá samo o sobě žádný vliv na výši daňových povinností, jež byly v minulosti žalobkyni stanoveny. Zda skutečně dojde ke změně dříve stanovené daňové povinnosti, vyjde s konečnou platností najevo až po právní moci nových rozhodnutí ve věci. Teprve v tomto okamžiku bude postaveno najisto, zda

budou původní platební výměry zrušeny a žalobkyni skutečně vrácena daň z nemovitých věcí, což je skutečnost, na které žalobkyně staví celý druhý žalobní bod – a ze které dovozuje „újmu“, jež jí má nastat v důsledku údajného posílení procesního postavení státu v řízení před ESLP. V řízení o žalobě proti rozhodnutí o nařízení obnovy řízení tak tento žalobní bod nemá žádnou relevanci. Tu by případně mohl mít až v řízení o žalobě proti rozhodnutí vydanému v obnoveném řízení.

32. Soud tedy uzavírá, že prvostupňová, a tím pádem ani napadená rozhodnutí nejsou rozhodnutími ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., neboť sama o sobě nemohla zkrátit žalobkynina práva. Jsou tedy vyloučena ze soudního přezkumu podle § 70 písm. a) s. ř. s. a žaloba proti nim je nepřipustná podle § 68 písm. e) s. ř. s.

Závěr, náklady řízení a vrácení soudního poplatku

33. S ohledem na výše uvedené závěry soud žalobu prvním výrokem odmítl jako nepřipustnou podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 68 písm. e) a § 70 písm. a) s. ř. s.
34. Žalobkyně není tímto postupem zkrácena na právu na soudní ochranu, neboť se může domáhat přezkumu rozhodnutí vydaných v obnoveném daňovém řízení. V rámci toho lze zkoumat i zákonnost nařízení obnovy řízení (včetně dodržení lhůty pro stanovení daně, viz rozsudek NSS sp. zn. 8 Afs 2/2009). Soudu je ostatně z jeho činnosti známo, že žalobkyně proti těmto rozhodnutím již podala žalobu, která je vedena pod sp. zn. 51 Af 16/2022, a ve které uplatňuje prakticky totožné žalobní body jako v nynější věci.
35. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud druhým výrokem v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta.
36. Třetím výrokem soud podle § 10 odst. 3 věty poslední zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, rozhodl o vrácení zaplaceného soudního poplatku ve výši 21 000 Kč ve lhůtě do třiceti dnů od právní moci usnesení (§ 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích), neboť žalobu odmítl před prvním jednáním.

Poučení:

Proti tomuto usnesení lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 23. srpna 2023

Lenka Bursíková, v. r.
předsedkyně senátu